

Qui no coneix... Ana Mosella, quan la pell parla

PEL SENYOR RAMON

Il·lustració: Maria Picassó

Si no la coneixeu almenys la deveu tenir vista: Ana Mosella Perejil. Des de ben petita que dibuixava, però no va ser fins a la descoberta dels tatuatges que va encarrilar vida i inclinació artística. Avui, amb 28 anys, passeja per Manresa una imatge acolorida i "crossfitera" - art que belluga! - des de la closca fins als peus que la sostenen. Nascuda al Poblenou, l'Ana va ser la petita de dues germanes i va tenir una educació d'allò més convencional, a l'escola Ave Maria. Primerenca, tot just a tretze anys que ja feia pintura per encàrrec, aprofitant el marxandatge que li oferien la mare des de la fruiteria del barri on treballava. Després van venir els dos darrers cursos de l'ESO a les Dominiques i, evidenciant una personalitat tan sensible com inquieta, es va plantar familiarment per decidir - peti qui peti - que ella faria el batxillerat al Peguera. I que faria l'artístic! Cal dir que es va sortir amb la seva? Després, resolt batxillerat i selectivitat, a la fi trià un cicle superior d'il·lustració a l'Escola d'Art, on abocà hores i hores. Rebeca i molt independent, tant com la música que des d'aleshores l'acompanya, començava un itinerari vital trenat entre Manresa, Olesa de Montserrat, Castellar de N'Hug o Menorca, i sostingut sempre per tot de treballs diversos al ram de l'hostaleria o fins en una fàbrica de plàstic. I és aleshores que l'Ana farà el primer "tattoo". S'estava en una casa "okupa". «Prova-ho tu, que saps dibuixar», es veu que li van dir. I allò resultà interessar-li, i començà a investigar, i ella mateixa es va fer algun tatuatge... La feina en una pizzeria li deixava prou temps lliure, i cada vegada s'hi posà més seriosament fins a buscar un estil propi, que arrenca del tradicional americà. I sense comptar pas que mai se'n pogués menjar d'allò! Però vet aquí que en un concert coneix el Sergi i la seva vida fa un tomb: comparteixen viatges per anar a festivals de música o per tatuar-se i, a la fi, es conjuren per compartir el futur. La seva proposta va resultar decisiva: «Si deixes la pizzeria et compro una màquina bona i t'hi poses de veritat». Tal dit, tal fet. L'Ana es treu el títol higienicosanitari que li certifica els coneixements bàsics per tatuar i passa del caos a l'ordre -que no és sinó una altra forma de caos. El Sergi no es cansa d'animar. I aleshores troben un local al carrer de Sant Miquel. Trenta metres quadrats que des de fa tres anys els omplen tota la vida. Blackfish Tattoo. I, si bé hi ha molta competència, també cada dia hi ha més gent que es tatua. L'Ana, doncs, és feliç fent allò que més li agrada - al cap dels anys no només ha tatuat el Sergi sinó també la pròpia mare. I amb el Ricky, que és un gos i fa pel tercer de la colla, es preparen les vacances voltant món i visitant d'altres estudis de tatuatge - Saragossa, A Corunha, Ourense, Brighton... - on els presenten com a artistes convidats i hi fan estada. D'això bé que podríem dir-ne deixar-s'hi la pell!